

Arrest

nr. 143 745 van 21 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 24 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2014 en tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging houdende bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) van 30 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J. NYSTEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 april 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 3 mei 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 mei 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 20 februari 2014.

1.3. Op 23 oktober 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 oktober 2014 aangetekend verzonden.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Libanese nationaliteit en bent u op 10 augustus 1987 in Nabi Chit (Baalbek- Hermel) geboren. U bent een sjiïet van Arabische origine. U ging tot 2002 naar school, u zat toen in het derde middelbaar. Nadien hebt u gedurende een jaar uw vader geholpen met het vervoer van studenten. Van 2004 tot eind 2005 hebt u in een chipsfabriek gewerkt. Van begin 2006 tot begin 2009 was u bij het leger. Nadien hielp u uw vader weer bij het vervoeren van studenten, alsook bij de landbouw en de winkel die jullie hadden. In juni 2010 reed u dronken met uw motorfiets terwijl uw vriend M.(...) D.(...) achterop zat. Jullie kregen een ongeval, waarbij uw vriend overleed. U werd overgebracht naar het ziekenhuis. Toen u daar vijf dagen lag, kwamen de familieleden van M.(...) problemen maken. Ze waren gewapend waardoor u vreesde dat ze u wilden doden. Ze werden weggestuurd door de politie. U verbleef nadien nog twee dagen in het ziekenhuis, op de zevende dag werd u uit het ziekenhuis ontslagen. Nadien vestigde u zich bij uw tante in Dahiya (Beirut). De bemiddelingspoging die werd opgestart, was immers op niets uitgedraaid. De familie van M.(...) wilde u in eerste instantie doden, later zeiden ze ook genoeg te nemen met het beschieten van uw benen, waardoor u niet meer zou kunnen lopen. Er werden in die periode een paar mensen van de familie van het slachtoffer gezien in de buurt van waar uw zus woont in Beirut. Na een paar maanden verblijf bij uw tante, besloot u met haar echtgenoot te gaan werken als magazijnier in een houtfabriek. Begin 2012 kwamen familieleden van M.(...) u daar opzoeken. Er vond een beschieting plaats doch u werd niet gewond. Deze familieleden werden door leden van Hezbollah tegengehouden, waardoor u kon ontsnappen. Sindsdien verbleef u bij uw zus in Al Schweifat (Beirut). U besloot uit Libanon te vertrekken. In maart 2012 bent u uit Libanon vertrokken. U reisde eerst naar Roemenië, waar u gedurende vijftientig dagen verbleef. U kwam in België aan op 1 april 2012 en vroeg hier asiel aan op 3 mei 2012.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (dd. 2/10/10), uw Belgisch rijbewijs en uw Belgische attest van immatriculatie.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk hebt gemaakt.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Libanon vreest gedood of verwond te worden door de familie van uw vriend M.(...) die stierf nadat jullie samen een moto-ongeval hadden. Uw verklaringen hieromtrent konden echter niet overtuigen.

*Allereerst kan er een **tegenstrijdigheid** worden opgemerkt tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS. Zo is het bevreemdend dat u bij het CGVS verklaart dat het ongeval in juni 2010 plaatsvond, terwijl u dit bij de DVZ in juni 2011 situeert (CGVS p.18; Vragenlijst p.3). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, herhaalt u gewoon dat het toch in juni 2010 plaatsvond zonder een uitleg voor deze discrepantie te geven. Dat u zich over zulk essentieel element in uw asielrelaas tegenspreekt komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.*

*Verder zijn er ook in uw verklaringen bij het CGVS **incoherenties** te bemerken. Zo beweert u na uw ontslag uit het ziekenhuis, dat zeven dagen na het ongeval in juni 2010 plaatshad, onmiddellijk naar uw tante te zijn verhuisd (CGVS p.18, 22). Eerder had u nochtans verklaard dat u pas eind 2010, begin 2011 naar uw tante verhuisde (CGVS p.7). Dat u niet eenduidig kunt zijn omtrent uw verblijfplaats sinds het incident, doet nogmaals twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ook beweert u eerst spontaan dat er een klacht werd ingediend tegen u door de familie van M.(...). Wanneer hier extra vragen over worden gesteld, hebt u moeite met hierop te antwoorden en geeft u uiteindelijk toe niet zeker te weten of er wel een klacht werd ingediend. U zegt zelfs eerder te denken van niet. U dan nog eens gevraagd of er al dan niet een klacht tegen u werd ingediend, geeft u aan dat er geruchten circuleerden dat er een klacht was ingediend. Het is bevreemdend te moeten vaststellen dat u zelfs niet hebt geïnformeerd of er een klacht werd ingediend of niet. Immers u hiernaar gepeild, komt u niet verder dan te stellen daar niet over te hebben nagedacht, een antwoord dat bezwaarlijk overtuigend kan genoemd worden gezien informatie hieromtrent toch essentieel is om uw vrees correct te kunnen inschatten en u het bestaan van een klacht bij aanvang van uw gehoor op het CGVS ook koppelde aan het gegeven dat u het land niet met een eigen paspoort kon verlaten (CGVS p.10, 30-31). Ook wat betreft het incident dat plaatsvond terwijl u nog in het ziekenhuis lag, moet worden vastgesteld dat u hier vaag over blijft. U beweert dat toen gepoogd werd u te doden. Behalve dat er een discussie plaatsvond*

met de familieleden van het slachtoffer aan de ingang van het ziekenhuis waarbij de politie tussenkwam, kunt u niet zeggen wat er juist gebeurde. U kunt slechts één naam geven van de drie betrokken personen (CGVS p.19-21). Bovendien hebt u ook niet meer naar details hierover geïnformeerd. Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten.

Bovendien is het zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat u, hoewel u eerder beweerde dat de familieleden van M.(...) in de buurt van uw **zus** in Beirut werden gesignaleerd op het moment dat u nog bij uw tante verbleef, er na de beschieting toch voor koos om u bij die zus te gaan schuilhouden (CGVS p. 13, 22, 28). Uw verklaring dat u niet dacht dat ze u bij uw zus zouden komen opzoeken mede doordat uw schoonbroer bij de inlichtingendienst van het leger werkt, houdt totaal geen steek gezien uw eerdere bewering dat ze daar reeds eerder naar u op zoek kwamen. U verbleef daar bovendien nog gedurende enkele maanden, zonder dat zich problemen voordeden (CGVS p.6-7, 28-29). Ook nadien hebt u geen aanwijzingen meer dat de familieleden van M.(...) u nog iets zouden willen aandoen. U verklaart expliciet dat er niets meer gebeurde nadat u vertrok (CGVS p.30). Ook hieruit kan niet worden geconcludeerd dat u een vrees zou hoeven te koesteren.

Bovendien legt u **geen bewijsstukken** voor die de gebeurtenissen waarvan u gewag maakt kunnen staven.

Voorts moet worden opgemerkt dat u, terwijl u reeds op 1 april 2012 in België bent aangekomen, pas op 3 mei 2012 **asiel** hebt aangevraagd (CGVS p.16). Ook de vaststelling dat u pas na een maand verblijf in België besloot asiel aan te vragen doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen nood aan bescherming. Immers, van iemand die nood heeft aan internationale bescherming wordt verwacht dat hij dit (quasi) onmiddellijk doet wanneer hij hiertoe de mogelijkheid heeft.

Zo ook dient nog aangestipt dat u enerzijds aangeeft met een vals paspoort te zijn gereisd, doch anderzijds ook stelt altijd uw identiteitskaart op zak te hebben gehad. Deze handelwijze wekt verbazing daar u toch niet kon uitsluiten tijdens uw reisweg gefouilleerd te worden waarbij onmiddellijk aan het licht zou komen dat u 'twee identiteiten' had (CGVS p.9, 16). Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat u bij het CGVS verhaalt dat u met de trein naar België gekomen bent, terwijl u dit nergens ten overstaan van DVZ heeft aangehaald (CGVS p.15; Verklaring punt 35).

Opmerkenswaardig is ook dat u letterlijk verklaart liever terug te keren naar Libanon dan hier te blijven, dit omwille van **financiële redenen**. Indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren, is het onbegrijpelijk dat u ervoor zou willen opteren terug te keren naar uw land (CGVS p.33).

U verwijst bovendien naar **ontploffingen** in Libanon die de situatie daar gevaarlijk maken (CGVS p.33). Dit is echter een te algemeen gegeven en wijst niet op een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politieke moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er

raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers uw originele identiteitskaart (dd. 2/10/'10), uw Belgisch rijbewijs en uw Belgische attest van immatriculatie. Deze documenten zeggen enkel iets over uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.4. Op 30 oktober 2014 werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) afgeleverd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam: C.(...)

voornaam: H.(...) A.(...)

geboortedatum: 10.08.1987

geboorteplaats: Nabi Sheit

nationaliteit: Libanon

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING

Op 23/10/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2014

2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS, nr. 148.753, 12 september 2005; RvS, nr. 150.507, 21 oktober 2005; RvS, nr. 159.064, 22 mei 2006).

2.2. *In casu* richt de verzoekende partij haar beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13quinquies), afgeleverd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere, van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.3. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet. Dit beroep in volle rechtsmacht, dat in beginsel van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77/1 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van voormelde vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesesamenvatting, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van het geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaatstelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt,

aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.*

Het eerste lid is niet van toepassing wanneer een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement zoals vastgesteld in toepassing van artikel 57/6/2 en:

1° betrokkene een eerste volgende asielaanvraag heeft ingediend binnen de achtenveertig uur voor zijn verwijdering louter teneinde de uitvoering van een beslissing die tot zijn verwijdering van het grondgebied zou leiden, te vertragen of te hinderen; of

2° betrokkene een nieuwe volgende asielaanvraag indient na een definitieve beslissing over een eerste volgende asielaanvraag.”

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus” genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het “bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker” (bijlage 13quinquies), uitgereikt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging betreft.

3. Over de gegrondheid van het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2014

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat de motieven op basis waarvan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag niet

afdoende zijn, in die zin dat ze niet voldoende zwaarwichtig zijn om de weigeringsbeslissing op te baseren, en dat de argumenten waarop de beslissing gestoeld is meermaals gebaseerd zijn op een incorrecte feitenvinding en/of een verkeerde of ongenueanceerde interpretatie van wat hij in zijn interviews heeft verklaard. Vervolgens onderneemt hij een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, wijst verzoeker erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigt dat de regio waar hij vandaan komt en verbleef, Baalbek-Hermel, last heeft van aanvallen door Syrische rebellengroepen en dat het leger daar ook luchtaanvallen doet. Het aantal burgerslachtoffers wordt weliswaar als "relatief" beperkt beschreven, maar het is volgens verzoeker zeker geen situatie in welke iemand die sowieso met de dood wordt bedreigt bijstand van de autoriteiten zou kunnen krijgen. Verzoeker verwijst in dit verband naar de door hem bijgebrachte foto's van de regio en de ontploffingen en vuren aldaar (stuk D toegevoegd aan het verzoekschrift). Ook wijst het Commissariaat-generaal op de toenemende invloed van salafistische groeperingen in de regio zonder daarop in te gaan en uit te leggen waarom Libanon desondanks nog als veilig zou kunnen gelden, aldus verzoeker, die meent dat hij wel degelijk heeft aangetoond dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, opgenomen in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Hij betoogt in dit verband dat uit de aangehaalde artikels en stavingstukken duidelijk blijkt dat, indien hij na de bedreigingen van de familie van M. terug naar zijn thuisland moet, hij zal terechtkomen in een land dat bijna in oorlogstoestand verkeert en waarin de centrale overheid niet bij machte is om het geweld enigszins in te dijken. De recente ontploffingen en vuren in de regio en de burgerslachtoffers tijdens de rebellenstrijden maken naar het oordeel van verzoeker dan ook dat er een grote kans bestaat dat hij het doelwit wordt van gerichte of verspreide aanvallen en dat hij verder ook een ernstige bedreiging van zijn leven riskeert ten gevolge van het bijna alomtegenwoordige willekeurig geweld in de regio.

3.3.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een verklaring van de Mokhtar van de gemeente Nabi Sheit met vertaling in het Frans en recente foto's van de situatie in verzoekers regio van herkomst.

3.3.2. Op 27 februari 2015 laat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft de COI Focus "*Libanon: De veiligheidssituatie in Libanon*" van 7 november 2014.

3.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij zich tegensprekt over het jaar waarin het ongeval plaatsvond, (ii) hij niet eenduidig is omtrent zijn verblijfplaats sinds het incident en over het feit of er al dan niet een klacht werd ingediend door de familie van M., hij zelfs niet heeft geïnformeerd of er een klacht werd ingediend of niet en hij vaag blijft over het incident dat plaatsvond terwijl hij nog in het ziekenhuis lag en hij ook hier niet naar meer details heeft geïnformeerd, laconieke houding welke afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees, (iii) het bevreemdend is dat hij, hoewel hij eerder beweerde dat de familieleden van M. in de buurt van zijn zus in Beiroet werden gesignaleerd op het moment dat hij nog bij zijn tante verbleef, er na de beschieting voor koos om zich bij die zus te gaan schuilhouden, hij daar bovendien nog enkele maanden verbleef zonder dat er zich problemen voordeden en hij ook nadien geen aanwijzingen meer heeft dat de familieleden van M. hem nog iets zouden willen aandoen, (iv) hij geen bewijsstukken voorlegt die de gebeurtenissen waarvan hij gewag maakt kunnen staven, (v) hij pas na een maand verblijf in België besloot om asiel aan te vragen, hetgeen andermaal afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen nood aan bescherming, (vi) hij enerzijds aangeeft met een vals paspoort te zijn gereisd doch anderzijds ook stelt altijd zijn identiteitskaart op zak te hebben gehad, handelswijze welke verbazing wekt daar hij niet kon uitsluiten tijdens zijn reisweg gefouilleerd te worden waarbij onmiddellijk aan het licht zou komen dat hij 'twee identiteiten' had, (vii) hij letterlijk verklaart liever terug te keren naar Libanon dan hier te blijven, dit omwille van financiële redenen, hetgeen onbegrijpelijk is indien hij werkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren, (viii) de verwijzing naar ontploffingen in Libanon die de situatie daar gevaarlijk maken een te algemeen gegeven is en niet wijst op een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, (ix) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om

aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (x) de door hem neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen daar ze enkel iets zeggen over zijn identiteit en herkomst, gegevens welke niet ter discussie staan.

3.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 oktober 2014 (CG nr. 1215024), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.6. Verzoeker stelt dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst vreest te worden gedood door de familie van zijn vriend M., die stierf nadat zij samen een moto-ongeval hadden. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad evenwel in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat verzoekers verklaringen als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen en dat hij evenmin documenten bijbrengt die zijn relaas kunnen ondersteunen.

3.6.1. Verzoeker betwist niet dat tussen zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verschillen en mogelijke tegenstrijdigheden bestaan. In het bijzonder betwist hij niet dat hij tijdens het eerste, heel korte interview verklaarde het ongeval in 2011 is gebeurd. Hij wijt dit aan zijn onzekerheid en nervositeit tijdens het eerste interview en niet aan kwaadwillig of leugenachtig gedrag. Hij kende immers de taal en de procedures helemaal niet en wist bij zijn aankomst in België ook niet dat en hoe er een asielpcedure zou moeten worden aangevraagd. Dus was hij tijdens het korte interview slechts in staat om "in grote lijnen" zijn verhaal uit te leggen en vergiste hij zich in de gegeven omstandigheden misschien met het jaar, aldus verzoeker.

Verzoekers verweer kan bezwaarlijk ernstig worden geacht. Verzoekers verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar: *"In juni 2011 reed ik met mijn moto rond in ons dorp. Vanachter op de moto zat mijn dorpsgenoot M.(...) D.(...). In één van de bochten ging ik uit de bocht en botste tegen een elektriciteitspaal. Ik raakte zwaargewond. Mijn dorpsgenoot kwam ter plaatse om het leven. Na het ontslag uit het ziekenhuis vernam ik dat ik gezocht werd door de familieleden van M.. Ik dook onder in Beiroet en werkte daar als heftruckchauffeur in een opslagplaats voor hout. In december 2011 kwamen de familieleden van M. mij op het spoor. (...)"* (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, p. 3). Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker werd voorgelezen in het Arabisch en dat hij het verslag zonder voorbehoud voor akkoord heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, p. 3-4) en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht en correct zijn. Verzoeker slaagt er dan ook niet in te overtuigen waar hij stelt dat zijn 'vergissing' op de Dienst Vreemdelingenzaken te wijten zou zijn aan onzekerheid en nervositeit. De Raad benadrukt in dit verband nog dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Elke asielaanvraag staat onder een zekere spanning wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar toch kan van verwacht worden dat de essentie van het asielaanvraag op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet. Elk gehooringsgesprek brengt overigens stress en emoties met zich mee. Blote beweringen van verzoeker buiten beschouwing gelaten, is *in casu* echter geen gegeven voorhanden dat stress en onzekerheid verzoeker zouden verhinderd hebben om correcte verklaringen af te leggen. Er kan bovendien allerminst worden ingezien op welke wijze de beperkte duur van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en het feit dat verzoeker de taal en de procedures helemaal niet kende en hij bij zijn aankomst in België ook niet wist dat en hoe er een asielpcedure zou moeten worden aangevraagd, verzoeker zou verhinderd hebben om ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, op het ogenblik van het indienen van zijn asielaanvraag, correcte verklaringen af te leggen over de feiten die aan de basis liggen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst.

Verzoeker volhardt in het verzoekschrift in de verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, namelijk dat het ongeval in juni 2010 gebeurde. Het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen is echter onvoldoende om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de inconsistentie in verzoekers verklaringen te vergoelijken.

3.6.2. Daarnaast worden in de bestreden beslissing een aantal incoherenties in verzoekers verklaringen ten overstaan van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgesteld. De vaststelling "(...) Zo beweert u na uw ontslag uit het ziekenhuis, dat zeven dagen na het ongeval in juni 2010 plaatshad, onmiddellijk naar uw tante te zijn verhuisd (CGVS p.18, 22). Eerder had u nochtans verklaard dat u pas eind 2010, begin 2011 naar uw tante verhuisde (CGVS p.7). Dat u niet eenduidig kunt zijn omtrent uw verblijfplaats sinds het incident, doet nogmaals twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. (...)" wordt door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat dit onderdeel van de motivering onverminderd overeind blijft.

3.6.3. Wat betreft de klacht die tegen hem zou zijn ingediend, laat verzoeker gelden dat het niet ongewoon is dat hij wel eerst wilde weten of er zo'n klacht tegen hem werd ingediend en hij dus rondvroeg. Hij had toen immers naar eigen zeggen het voornemen om zich weer bij het leger aan te sluiten. Maar na de directe bedreiging door de familie van M. was zijn vrees om te worden vermoord groter en werd de klacht en de daaraan verbonden vraag of hij terug bij het leger zou kunnen aansluiten of niet, minder belangrijk. Verzoeker vroeg niet meer of de klacht was ingetrokken of niet omdat hij al van plan was om het land te verlaten en het leger dus sowieso geen optie meer was. Verzoeker acht het niet ongewoon dat mensen in zo'n situatie, met een concrete vrees voor hun leven en plannen om te vluchten, niet meer navragen of er een klacht tegen hun is ingediend, wat misschien hun carrière bij het leger zou kunnen verstoren.

Opnieuw slaagt verzoeker er met dergelijk verweer niet in een valabele uitleg te geven voor de manifest tegenstrijdige verklaringen die hij in verband met het al dan niet bestaan van een klacht aflegde. Zo stelde hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij tevens wordt gezocht door de Libanese gendarmerie omdat de familie van M. een klacht tegen hem had ingediend bij het gerecht (administratief dossier, stuk 14, p. 3). Ook bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker dat er een klacht tegen hem werd ingediend bij de rechtbank (administratief dossier, stuk 6, p. 15). Later tijdens het gehoor verklaarde verzoeker echter dat er afstand werd gedaan van de klacht, om vervolgens te stellen dat hij niet zeker te weet of er wel een klacht tegen hem werd ingediend en hij zelfs eerder denkt van niet: "Wie diende er juist een klacht neer bij de politie? De vader die heeft de klacht ingediend bij het politiebureau in het dorp. Wanneer werd de klacht ingediend? Na mijn vertrek naar Beirut werd een klacht tegen mij ingediend. Maar ze hebben wel nadat er een tweede familiale vergadering was besloten om afstand te nemen van de klacht. Weet u op welke datum die klacht werd ingediend of iets preciezer? Ik weet de juiste datum niet. Omdat 1 maand na mijn vertrek naar Beirut heb ik vernomen dat er een klacht tegen mij ingediend was. Wat staat er precies vermeld in de klacht? Ik heb de klacht zelf niet gelezen dus ik weet niet wat de inhoud kan zijn. Er werd enkel tegen mij gezegd dat er een klacht tegen mij werd ingediend. Ik zou niet weten wat de klacht precies inhoudt. Wat heeft de politie met deze klacht gedaan? Ik weet eigenlijk niet wat de omstandigheden waren met betrekking tot het indienen van de klacht tegen mij. Tegen mij gezegd, klacht ingediende tegen mij. Hoe, weet ik niet precies, procedures stappen die ondernomen worden weet ik dus niet. In het begin aandacht gericht terug naar het leger gaan, om mij te beschermen, als ik bij het leger ga, mij niets kwaads kunnen doen. Daarna vernomen dat er een afstand werd genomen van de klacht. In welke omstandigheden weet ik ook niet. Weet u waarom er afstand werd gedaan van de klacht, verzoeningspoging wat toch geen succes? Ik weet het eigenlijk niet precies of er een klacht ingediend werd of niet. Zij hebben wel gezegd klacht ingediend was en nadien afstand genomen van de klacht. Dus ik denk volgens mij als er een klacht ingediend was tegen mij, de politie ook naar mij zou kunnen komen met de vraag wat er precies gebeurde maar de politie is niet gekomen, niemand is mij komen vragen wat er toen gebeurde. Ik vermoed dat er geen klacht tegen mij ingediend was. Ik wou precies weten of er een klacht tegen mij ingediend was of niet, want ik was van plan om toch naar het leger terug te gaan aansluiten. Wat is het nu eigenlijk? Werd er een klacht ingediend of niet? Van wie heeft u dat vernomen? Er was eigenlijk, je weet in het dorp, geruchten gehoord, mijn ouders hebben ook geruchten gehoord dat er een klacht tegen mij ingediend was, maar ik had vermoedens toch geen klacht ingediend tegen mij. Ik was van plan om terug in het leger te aan te sluiten, omdat te doen, attest van goed gedrag en zeden voorleggen. Dus ik had wel gevreesd dat als er inderdaad een klacht tegen mij ingediend was, zou komen verschijnen op mijn strafblad. Heeft u zich nadien bij eender wie op eender

welk moment geïnformeerd of er een klacht was of niet? Nee, niet echt. Waarom niet? Ik heb er eigenlijk niet over nagedacht. (...)" (administratief dossier, stuk 6, p. 30-31).

Voorts acht de Raad het hallucinant dat verzoeker, zoals hij uiteenzet in het verzoekschrift, enkel geïnteresseerd zou zijn geweest in het al dan niet bestaan van een klacht voor zover een klacht zijn aansluiting bij het leger zou kunnen hypothekeren. Zo er daadwerkelijk een klacht werd neergelegd, diende verzoeker immers mogelijks vervolging te vrezen door de Libanese autoriteiten en riskeerde hij te worden veroordeeld. Informatie hieromtrent was is hoofde van verzoeker dan ook essentieel om zijn vrees correct te kunnen inschatten. Dat dergelijke overwegingen verzoeker blijkbaar niet konden deren en hij zich niet heeft geïnformeerd of er daadwerkelijk een klacht tegen hem werd ingediend omdat hij "er niet over nagedacht heeft", tart dan ook iedere verbeelding en doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

3.6.4. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven ongemoeid laat waar de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen overweegt als volgt: *"Ook wat betreft het incident dat plaatsvond terwijl u nog in het ziekenhuis lag, moet worden vastgesteld dat u hier vaag over blijft. U beweert dat toen gepoogd werd u te doden. Behalve dat er een discussie plaatsvond met de familieleden van het slachtoffer aan de ingang van het ziekenhuis waarbij de politie tussenkwam, kunt u niet zeggen wat er juist gebeurde. U kunt slechts één naam geven van de drie betrokken personen (CGVS p.19-21). Bovendien hebt u ook niet meer naar details hierover geïnformeerd. Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten."* Ook deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, blijven derhalve staande en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

3.6.5. Voorts oordeelt de commissaris-generaal met reden dat het bevreemdend is dat verzoeker, hoewel hij eerder beweerde dat de familieleden van M. in de buurt van zijn zus in Beiroet werden gesignaleerd op het moment dat hij nog bij zijn tante verbleef, er na de beschieting voor koos om zich bij die zus te gaan schuilhouden. Verzoeker laat in dit verband gelden dat hij na de schietpartij niet bij zijn tante kon blijven. Hij kon ook niet naar het huis van zijn ouders terug, waar hij immers ook werd gezocht. Van zijn andere naaste familieleden was er niemand anders bij wie hij kon onderduiken. Hij heeft, zich bewust van het risico bij zijn zus, de tijd die hij daar verbleef dan ook het huis nauwelijks verlaten.

Verzoeker beperkt zich slechts tot blote beweringen en toont hiermee niet aan dat hij niet bij andere familieleden of vrienden van hem onderdak kon vinden. Uit de vaststellingen dat hij zich net bij zijn zus ging schuilhouden, waar de familieleden van M. reeds eerder naar hem op zoek kwamen, dat hij daar bovendien nog enkele maanden verbleef zonder dat er zich problemen voordeden en dat hij ook nadien geen aanwijzingen meer heeft dat de familieleden van M. hem nog iets zouden willen aandoen – hij verklaarde expliciet dat er niets meer gebeurde nadat hij vertrok (administratief dossier, stuk 6, p. 30) – kan zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing niet worden geconcludeerd dat hij een vrees zou hoeven te koesteren.

3.6.6. Daarnaast wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker en dat verzoeker aldus de bewijsstukken ter staving van zijn relaas waarover hij kan beschikken dient voor te leggen. Verzoeker brengt evenwel geen documenten bij die de gebeurtenissen waarvan hij gewag maakt kunnen staven. Er kan nochtans redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker over documenten beschikt die zijn verblijf en behandeling in het ziekenhuis kunnen staven en dat hij tevens stukken zou kunnen voorleggen betreffende het overlijden van zijn vriend M..

Verzoeker verwijst naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde verklaring van de Mokthar. Volgens verzoeker geeft deze verklaring weer wat over zijn verhaal aldaar bekend is, namelijk de feiten van het ongeval en dat er sindsdien wraakplannen bij de familie van M. bestaan. Uit de vertaling van het stuk in kwestie blijkt evenwel dat hierin geen melding wordt gemaakt van de door verzoeker aangehaalde feiten. Er wordt daarentegen geattesteerd dat verzoeker naar België is geëmigreerd omwille van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, nadat een granaat is ingeslagen nabij zijn woning. De aan het verzoekschrift gevoegde verklaring van de Mokthar kan dan ook bezwaarlijk verzoekers voorgehouden vrees voor de familieleden van M. ondersteunen.

3.6.7. Tot slot wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er terecht op dat verzoekers verwijzing naar ontploffingen in Libanon die de situatie daar gevaarlijk maken een te

algemeen gegeven is en niet wijst op een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. Verzoeker betwist dit gegeven niet en stelt dat zijn verklaringen in dit verband moeten worden gekaderd in zijn verzoek om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiervoor wordt verwezen naar hetgeen uiteengezet onder punt 3.7.2..

3.6.8. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het louter herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het volharden in zijn asielmotieven en het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermog een gegronde vrees voor persoonsgerichte vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

3.6.9. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten niet betwist, laat staan ontkracht zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

3.6.10. Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven. De overige motieven van de bestreden beslissing, namelijk dat (1) verzoeker pas na een maand verblijf in België besloot om asiel aan te vragen, hetgeen andermaal afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen nood aan bescherming, (2) hij enerzijds aangeeft met een vals paspoort te zijn gereisd doch anderzijds ook stelt altijd zijn identiteitskaart op zak te hebben gehad, handelswijze welke verbazing wekt daar hij niet kon uitsluiten tijdens zijn reisweg gefouilleerd te worden waarbij onmiddellijk aan het licht zou komen dat hij 'twee identiteiten' had en (3) hij letterlijk verklaart liever terug te keren naar Libanon dan hier te blijven, dit omwille van financiële redenen, hetgeen onbegrijpelijk is indien hij werkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren, zijn bijkomstig en niet determinerend. Critiek op deze overtollige motieven kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.7.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste vluchtrelaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd door zijn autoriteiten of door derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

3.7.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Libanon. De actuele veiligheidssituatie in Libanon*" van 25 april 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de aan de Raad op 27 februari 2015 overgemaakte update (COI Focus "*Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon*" van 7 november 2014) blijkt dat vaststellingen en conclusies van de COI Focus van 25 april 2014 nog steeds gehandhaafd blijven.

Uit deze informatie blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in

Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvonden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt met de foto's van zijn regio van herkomst en het attest van de Mukhtar geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. Ook met de argumentatie dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigt dat de regio waar hij vandaan komt en verbleef, Baalbek-Hermel, last heeft van aanvallen door Syrische rebellengroepen en dat het leger daar ook luchtaanvallen doet, dat het Commissariaat-generaal tevens wijst op de toenemende invloed van salafistische groeperingen in de regio, dat hij in geval van terugkeer naar Libanon zal terechtkomen in een land dat bijna in oorlogstoestand verkeert en waarin de centrale overheid niet bij machte is om het geweld enigszins in te dijken en dat hij dan ook een ernstige bedreiging van zijn leven riskeert ten gevolge van het bijna alomtegenwoordige willekeurig geweld in de regio, brengt verzoeker geen concrete, objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad herhaalt dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan

te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.10. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS